

ЧАЙНИКЪТЪ

Стрина Христина купи на децата си отъ пазара за Коледа единъ чайникъ.

Много мисли тя, какво да имъ занесе, избираше кукли, свирки, но най-много гледаше единъ чайникъ, който бѣше малъкъ, съ хубава дрѣжка и синъ, метличиненъ цвѣтъ.

— Куклитѣ и свиркитѣ бързо ще счупятъ — мислѣше си стрина Христина, а чайника ще го иматъ дълго време, той не е като куклата; и чай ще се приготви и добре става на човѣка, когато презъ нѣкоя зимна вечеръ слуша какъ водата шуми въ чайника.

Щомъ вратата се отвори, децата заобиколиха майка си, която пристигаше отъ пазара, хванаха се за дрехитѣ ѝ и я питаха какво имъ е купила. Тѣ видѣха чайника, но и на умъ не имъ дойде, че него имъ е купила.

— Слушайте, деца, куклитѣ и свиркитѣ се свършили, не намѣрихъ нищо друго и затова ви купихъ тоя чайникъ. Почакайте малко, вие много ще му се радвате.

Децата стоеха съ наведени глави.

Това ставаше въ единъ усамотенъ желѣзо-пжтенъ кантонъ.

Навѣнъ валѣше снѣгъ и те-

леграфнитѣ жици звѣнѣха отъ вѣтъра.

Стрина Христина се обърна къмъ Андрей, най-голѣмото дете, и каза:

— Андрея, иди налей вода въ чайника.

Андрей взе чайника и излѣзе.

Когато се върна, бузитѣ му бѣха червени отъ студа.

— Сложи сега чайника на огъня — каза майката.

Андрей постави чайника, нѣколко капки заподскачаха, зашумѣха върху нагорещеното желѣзо на печката и се изпариха.

Всички мълчеха. Бѣше тихо. Въ стаята ставаше все по-тъмно.

По едно време децата се раздвижиха и заобиколиха огъня.

Чайникътъ започна да шуми, но каточе това бѣ нѣкаква приказка, въ която се разказваше, че е много страшно да ходи човѣкъ самъ на вѣнъ въ тая тъмнина.

Децата погледнаха чайника и го обикнаха.

Единъ день стрина Христина се простуди и легна. Въ стаята не приказваха много, децата стоеха мирни — чуваше се само пѣсенъта на чайника и звѣна на телеграфнитѣ жици.

Но чудно — сега неговата